

Einki skil á í eina tíð

Í 1991 fór Terji Rasmussen inn í ein rótutan part av sín- um lívi, og næstu árinu hendi ikki so nógv á tónleikaliga økinum.

– Eg fór í holt við eina útbúgving, sat heima og gjørdi lög, læs og drakk. Tað var faktiskt einki skil í lívinum hjá mær tá. Eg spældi í Kagganum og Mimir og royndi at sutta uppá navnini Føstufressar, og so var tað bara eg sum spældi og eingin annar. Tað var bara nakad biligt nakad. Fjas.

– Vit spældu onkuntíð í høll, og eg hevði ringa samvitsku, tí vit vandu ongan tíð, og eg var illa fyri. Nei, nei tað var ikki ein góð tíð. Kanska var hon góð á tann hátt, at eg gjørdi nógv lög og hevði eitt heimastudio og fekk nógv burtur har.

Í 1994 var var Terji í Svøríki í eitt hálvt ár. Ferðin var komin í lag gjøgnum útbúgvingina, hann tók, og hon gjørdi undurverk. Terji búið í einum skógi, og har skrivaði hann nógv lög, sum seinnu komu við á fløgur- nar hjá Moirae, millum ann- að *Eg flyggi til tónleikin, Tú og Hvussu kann eg vita*.

– Eg fekk nógv burtur úr yviri í Svøríki. Eg kom líka- sum upp undan. Tá tú alla tíðina koyrir í einum resi, gloymir tú at hyggja í spegl- ið við hvørt og finna út av hvør tú ert og hvat tú gert. Áðrenn eg fór til Svøríkis, fólgi eg tað, sum um eg var við at koyra av sporinum. Í Svøríki búið eg púra einsa- mallur og hevði nógv tíð til at hugsa. Eg fekk nógv burtur úr, bæði persónliga og í tónleiki.

Tá Terji kom aftur til landið var eldur í honum, og hann hevði hug at leggja til brots við tónleiki aftur. Moirae var byrjað at spæla tá, og fyri Terja var tað heppið, at sangarin í bólkinum, Edmund Jacobsen, flutti til Danmarkar, og tí manglaðu teir ein frontfigur.

– Í fyrstuni helt eg, at Moirae var ikki rættiliga tað, sum eg hugsaði um. Eg hevði hugsað um onkrar aðrar tónleikarar, men ofta endar tað bara soleiðis. Vit spældu ymsastaðni, og eg fekk eitt sindur av pengum

burtur úr til seinasta partin av míni útbúgving.

Moirae fer í søguna

Í 1995 varð fyrri fyrstu ferð skipað fyrri Prix Føroyar tónleikakappingini, og tað var ein gularót hjá Moirae.

– Fyrr ella seinni hevur tú roynt alt, sum er at royna í Føroyum, og tí er tað gott við ein slíkum nýggjum til- taki. Tað er torført at halda seg á toppinum og altíð for- nýggja seg, tá tú hevur spælt í hvørjum króki í landinum, og tað eru tey somu tiltøk- ini, tú kemur aftur til. Tí tosaði eg nógv fyrri at vit skuldu við í Prix Føroyar, tað var nakad nýtt og spenn- andi.

Moirae gjørdi nógv burt- ur úr kappingini, teir fóru ígjøgnum allar sangirnar, teir høvdu liggjandi, vóru á venjingarlegu á Skeltingi, og endin var eisini, at teir vunnu kappingina. Tað hevði við sær, at teir skuldu til Finlands at spæla, og tá skuldu teir spæla egið tilfar í ein tíma, og tað gjørdi aft- ur, at teir funnu nýggjar sangir fram.

– Tá vit komu aftur, var tað so sjálvsagt, at vit fóru at gera ein fløgu, tí vit høvdu spælt so nógv lög hjá okkum sjálvum. So hugsaði eg, at nú var tað liðugt. Men eg hevði bara trý lög við á fløgini, og eg hevði eina rúgvu liggjandi, at einaferð segði eg við hinar í bólki- num: Antin gera vit eina fløgu afturat, ella finni eg onkrar aðrar tónleikarar at gera ein fløgu saman við.

Teir í Moirae vóru við uppá tað, og seinna fløgan hjá Moirae kom fyrri tveim- um mánaðum síðani. Fløgan verður seinasta verkið hjá vælumtókta rockbólki- num, tí tá juli mánaði er av, fer bólkurin í søguna.

– Nú avvikla vit Moirae, vit gevast fullkomiliga at spæla undir navninum. Einki við eini konsert á jól- um og eini næsta summar. Moirae er yvirstaðið aftaná hendan mánaðin, og vit fara allir í gongd við ymiskt ann- að, sigur Terji Rasmussen.

Orsökirnar til avgerðina eru fleiri. Millum annað, at Kim Hansen fær ikki tað plássid í Moirae, sum hans- ara talent hevði uppið.

– Kim er eisini ein front- figurur, og tað er ikki pláss fyrri okkum báðum í einum bólki. Soleiðis er tað bara, og tí er tað gott, at Kim fær møguleikan at spæla saman við øðrum tónleikarum nú og menna seg enn meira, heldur Terji.

– Vit eru ikki keddir av at skula gevast við Moirae, tí vit hava allir ómikið at tak- ast við. Vit staðfesta heldur, at frá 1994 til 1998 var tað Moirae, sum vit lögdu okk- ara orku í. Vit fingur tvær fløgur burtur úr, og tað er fint. Nú er bólkurin steðg- aður með alla, og vit fara víðari.

– Vit hava í eitt hálvt ár vitað, at tað fór at verða liðugt, og tí hava vit allir aðrar ætlanir nú. Vit gleða okkum til at fáa hetta yvir- staðið og byrja við onkrum nýggjum.

Vit eru bara amatørar

Nýggja fløgan hjá Moirae er meiri gjøgnumförd enn tann fyrri, tá lögini vóru fjølbroytt og ljóðið ymiskt. Hesaferð vóru teir í Moirae samdir um at gera eina melodiosa rockfløgu. Á fyrri fløguni var eingin gjøgnumfördur stífur, og onkur plagar at taka til, at fløgan var skizofren, og at tað næstan ljóðaði sum triggir ymiskir bólkar.

Nýggja fløgan Moirae er tann seinasta í eini langari røð hjá Terja Rasmussen. Han hevur royndir við at arbeiða í studio síðani hann var 14 ára gamal, men hann heldur seg ikki hava lært nógv mikið av tí.

– Vit blíva við at gera somu mistøkini, og í nógv- ar mátar eru vit alt ov nógv amatørar. Vit eru ikki nóg væl fyriræiðar, tá vit fara í studio, sjálvt um vit halda at vit eru. Vit finna ein teknikkara og fara so í holt við at taka upp, tað er eingin produceri við.

– Eg føli, at eg eri komin alt ov stutt og havi lært ov lítið, tá eg hugsi um hvussu nógv og hvussu leingi eg havi verið í studio. Alt ov stutt. Sjálvandi hevur tað nakad at gera við tað, at vit skulu altíð arbeiða við síðuna og brúka ikki alla tíðina til tónleikin. Vit eru bara amatørar, tað er einki at gera við tað, men tað er bara so irriterandi.

Sjálvt um Terji er sjálv- kritiskur, gekk arbeiðið við nýggju Moirae fløguni sum smurt.

– Tá vit fóru í holt við fløguna, lögdu vit eina tíðarættan. Vit settu dato á nær upptøkurnar skuldu verða lidnar, nær vit skuldu ljóðblanda og nær fløgan skuldi koma út. Og hetta er

fyrstu ferð, har eg havi verið við, at tónleikararnir hava hildið allar tíðarættanir. Sjálv framléiðslan av fløg- uni varð seinkað í tvær vikur, men tað høvdu vit onga ávirkan á.

Mátti steðgað við tónleikinum

Í kvøld spælir Moirae í ítróttarhøllini á Kambsdali, og tað er nakad, sum Terji hevur gjørt nógv av. Bólkararnir hann hevur verið við í, hava verið kendir og umbidnir til stóru tiltøkini, sum oftast fara fram í ítróttarhøllum, men tað er Terji við at verða troystur av.

– Ofta ljóðar tað illa, fólkinu eru full, og tað eru tey somu, og ofta spæla vit í fyra tímar. Tá eg fortelji tað fyrri útlendskum tónleik- arum, so trúgva teir tí slettis ikki. Teir spæla í mesta lagi triggjar ferðir trý korter. Danir hildu tað verða ótrú- ligt, at Elton John spældi í triggjar tímar út í eitt, tá hann var í Danmark herfyri, men tað er einki afturimóti í Føroyum. Eg havi spælt í fyra tímar og meira alt mítt lív.

– Eg kann eisini fáa ringan smakk í munin, tá eg siggi øll tey ungu fólkinu, sum koma til konsertirnar hjá okkum, og sum eru full.

Tey hava altíð verið ung, tað er ikki tað, men eg kann fáa ringa samvitsku av at sigga hvussu lívið er av teimum. Mær dámar ikki at spæla í høllunum, eg vil heldur spæla á teimum smær- ru stöðunum.

Fyri tveimum árum síðani gjørdist tað heila bara ov nógv hjá Terja, og hann noyddist at halda steðg frá tónleikinum.

– Vit spældu so nógv, at til endans kláraði eg ikki at fylgja við. Eg arbeiðið allan dagin og spældi alla tíðina í langa tíð. Tað var ferð á alla somlu tíðina, tað ljóðaði ofta illa, eg sang falskt, og so bleiv tað bara ov nógv.

– Eg var illa fyrri sálárliga, mátti bara steðga, sæt og tútbræði, nakad sum eg ongan tíð áður havi gjørt. Men eftir einar tveir mána- aðir kom eg fyrri meg aftur, og nú føli eg meg rættiliga á toppinum, beint í vøgtari stöðu. Mangli kanska eitt sindur av konditið, men havi rættiliga hug til at spæla og syngja.

Meira enn eitt nummar

Tað er eingin vandi fyrri, at Terji Rasmussen leggur tónleik- in á hillina, nú hann flyt- ir til Danmark í eina tíð.

– Men eg ætli mær ikki at spæla fyrri føroyingum niðri. Eg havi longu fingið triggjar fyrirsurningar, men havi sagt nei til teir allar. Tað er absolut eingin kjans- ur fyrri, at eg fari at spæla fyrri føroyingum í Gimle. Skal eg spæla, skal tað verða á donskum barrum, og harvið koma eitt fet víð- ari. Verður møguleiki ikki fyrri tí, fari eg at sita heima og komponera og hugsa um at geva onkra fløgu út, sigur hann.

– Eg klári ikki at gevast við tónleiki, tí tá tú fyrst ert byrjaður, kanst tú ikki lata verða. Gongur tað eitt hálvt ár, har eg ikki veit hvat skal henda, havi eg ikki frið á mær. Tað hevur nakad at gera við staðfesting av sær sjálvum og egoisma, soleið- is er tað bara. Egoisman drivur verkið.

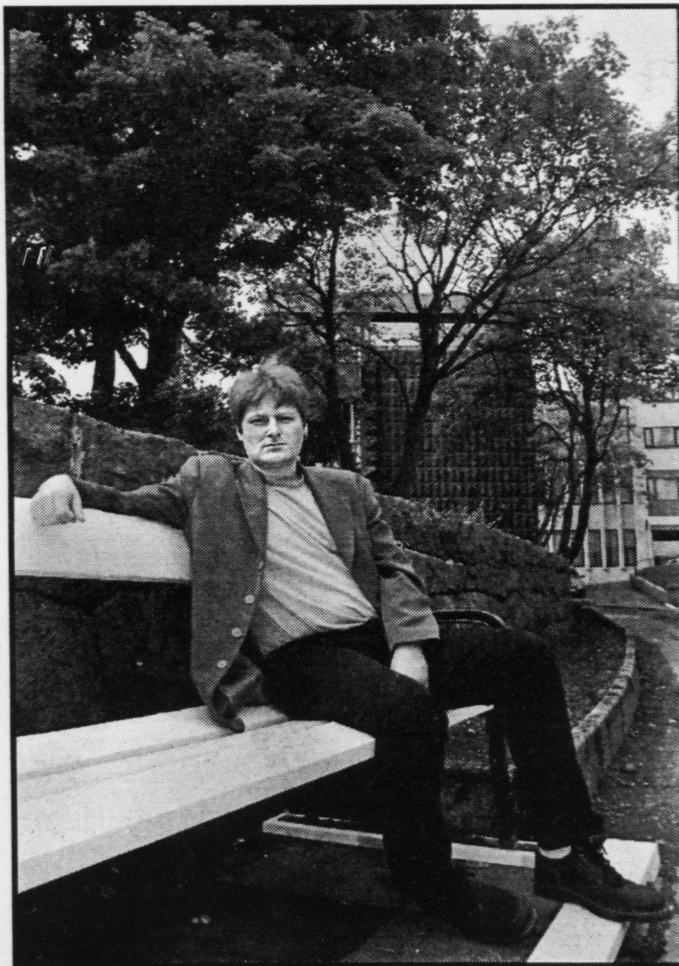
Men umframt ætlanir við tónleiki, ætlar Terji sær at arbeiða í Danmark, hann sigur seg verða noyddan til at hava eina fasta inntøku.

– Um tað ikki var neyð- ugt, so hevði eg ikki arbeiðt, tí eg keði meg aldrin. Fólk sum keða seg, skulu taka seg saman, tað eru tey, sum doyggja ung. Onkur hevur sagt við meg, at eg livi leingi, tí eg havi altíð so nógvar planir, sum skulu náast. Men eg veit ikki hvussu tað verður, tí eg royki so illa.

Men uttan mun til um Terji verður 100 ella ikki, verður tað sum tónleikari hann doyri. Hann hevur spælt alt sitt lív, og ætlar sær ikki at gevast.

Hann hevur longu nú lagt nógv eftir seg, og hann er langt síðani vorðin meira enn bert eitt nummar!

Orð: Eyðun Klakkstein
Myndir: Jens Kr. Vang

– Um tað ikki var neyðugt, so hevði eg ikki arbeiðt, tí eg keði meg aldrin. Fólk sum keða seg, skulu taka seg saman, tað eru tey, sum doyggja ung. Onkur hevur sagt við meg, at eg livi leingi, tí eg havi altíð so nógvar planir, sum skulu náast. Men eg veit ikki hvussu tað verður, tí eg royki so illa, sigur Terji Rasmussen